Ч. 57. Субота 25 (12) марта 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поединоке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

До ситуациї. — П. Міністер судівництва в обороні галицких судів. — З Ради державної.

Парляментарне положене представляє ся тепер як слідує: Парляментарна комісия Кола польского відбула вчера в полудне конференцию з парляментарною комісиєю християньских суспільників. На тій конференциї християньскі суспільники предложили, аби в справі обговореня ситуациї запросити також представителів німецкого національного союза. Конференцию ту назначено на годину 5 по полудни. Між тим презес польского Кола відбув конференцию з провідником одноцільного клюбу ческого, дром Фідлером.

О годині 4 по полудни зібрала ся парляментарна комісия славяньскої Унії і ухвалила таку резолюцию:

Парляментарна комісия славяньскої Унії ухвалює полишити ся рішучо на своїм опозицийнім становищи, бо не бачить причини, для чого мала би улекшувати правительству полагодженє буджетової провізориї і уміщеної в тій провізориї позички до дня 31 марта.

По тій ухвалі предсідатель др. Фідлер удав ся до бар. Бінерта і повідомив єго о резолюциї славяньскої Унії. П. президент міністрів приймив то до відомости.

О год. 5 по полудни відбула ся заповіджена конференция, в котрій взяли участь пп.: Лазарский, Кіярі, Ґесман, Кончі, Шустершиц і Вукович. На тій конференциї др. Кіярі іменем Німців заявив рішучо, що Німці не можуть згодити ся на яке небудь розвязанє ситуациї, котре означувало би уступки для Чехів за їх теперішне становище. Ті всї представителі удали ся відтак до бар. Бінерта, котрий заявив, що в теперішній ситуациї треба вижидати дальших кроків.

Президент палати замикаючи вчера засїданє, заявив послам, що реченець слідуючого засїданя буде їм поданий до відомости в дорозї письменній.

Як звістно, п. міністер судівництва Гохенбурґер станув в обороні галицких судів перед закидами руских послів. Бесїда п. міністра звучала: Висока палато! Події послїдних хвиль змушують мене забрати голос. Коли попаду в похибку тих панів, до котрих мої виводи відносять ся, в похибку обговорюваня справи, що не стоїть в ніякій річевій звязи з предметом нарад, нехай оправданєм буде факт, що слід було зараз відповісти та що иншої нагоди до сего трудно було би менї найти та що сю заяву був би я без сумніву зложив вже оногди, коли би я був сьвідком подій, котрі спонукують мене забрати голос. Кількох панів послів, що належать до українського клюбу, обговорювало розправу, яка веде ся в краєвім карнім суді у Львові против тих руских студентів, котрі з причини відомих ексцесів на львівскім університеті правосильно зістали обжаловані. Панове посли обговорювали сей процес в формі і змісті, котрі мушу рішучим способом відперти. Думаю, що лагідно вискажу ся, коли стверджу, що ті нечувані, пристрастні висновки є важним переступленєм основ, котрі мусить ся стараино беречи там, де привязує ся вагу до независимости судиїв та юрисдикциї. З усїх підбурюючих махінаций мушу передовсїм звернути ся против натиску на вільну, під владою законів стоячу децизию дотичних судиїв і урядових осіб, против натиску, котрий є тим небезпечнійший, коли походить з місця, котре з цїлою скрупулятностию повинно старати ся о те, щоби завсїгди якнайрішучійше були відперті всякі загроженя і всякі натиски на независимість судів. Звучить се як гірка іронія, коли правительство мусить боронити юрисдикциї супротив послів, котрі так легко, щоби не сказати легкодушно, вдаряють на свободу судів. Жадають они від міністра справедливости ні менше иї більше, як лише, щоби

Алексей з Коринту.

З німецкого — П. Лянґмана.

В Коринті жив свого часу молодець Алексей, що походив з старого благородного роду і хоч вихований в богатстві, чи то случайно чи в наслідок ріжних обставин довго не стикав ся з другим полом і дійшов до мужеского віку зовсїм недосьвідчений. Коли єго родичі померли скоро один по другім, а єго учитель, що учив єго всего крім штуки, як треба практично вести житє, постарів ся і знемічнів, опинив ся він нараз в цілковитій самостійности, до якої не привик. Як то в таких случаях часто можна помітити, він скоро і нерозважно старав ся нагородити собі всьо, чого доси занедбав і згубив себе і свою душу як той потік, що як довго є у вузкім кориті, пливе глубокий і гладкий, а скоро лиш позбавлений берегів, розливає ся широко і пропадає бесслїдно в піску. Громада безсовістних лежнів жила довго з ним і єго коштом, використувала єго пристрасти, а що він для свого малого таланту вимови і жарту потребував слухачів, то держав ся їх більше як було потреба і безжурно проводив житє з дня на день. Більше в наслїдок своєї добродушности і легковірности як в наслїдок особлившої легкодушности або охоти до марнотратства, використовуваний в той спосіб і обманюваний, попав вскорі в клопоти, довги, лихварскі руки і по кількох лїтах опинив ся на своє зачудованє без ніяких средств. Єго маєток пропав. Вскорі мусів дізнати ся, як заприсягана приязнь покидала єго, а любов і вірність відпадали як зівяле листє у вітрі. Ніхто не знав єго, на єго поздоровленя ніхто не відповідав, женщини, які він обсипував подарунками, не хотїли нічого знати о нім, купцї глядїли холодно на єго порожні руки, а наймити і невільники довірочно усьміхали ся до него.

В тій біді віднайшов знов дорогу до малого домку свого старого учителя і попросив єго о раду.

— Помочи не можеш менї дати, бо я в добритї не памятав о тобі, мій благородний Евболе! Тому не говори менї, чого я не повинен був робити, лиш научи, що маю тепер діяти.

Евболь повинен би був бути радше практичним правником, або твердосередним купцем, аби радити Алексеєви і помочи єму, а не ученим фільософом.

— Іди — сказав до него слабим голосом — до Атин і заробляй на хлїб працею та добудь передусїм досьвіду, тодї нїчого не буде тобі хибувати. — Відтак обернув ся на другий бік і помер.

Попродавши послїдні річи, які ще лишили ся в богатій і величавій, а тепер зовсїм обрабованій палатї вітця, за послїдний гріш, справив старому учителеви приличний похорон і пійшов до Атин.

Ішов так глубоко обурений, безпомічний, опущений та повний розпуки над людскою невдячностию, такий огірчений на самого себе, так роз'ярений на нечестність і захланність, як лиш може бути молодий чоловік по перших досьвідах. Пізнійше буде инакше. Удари судьби такі тяжкі для чоловіка, так болючо лиш доси, доки він не стане супокійний і покірний та приймає їх так, як приймає ся град падучий з хмар.

Прийшовши до Атин, відвідав приятелів вітця, своякі в матери, але надармо, бо вісти про єго житє і марнотратство дійшли були аж сюди. Однако побут єго в чужинї був для него пожиточний: він зник в тім великім містї, з чувством відради вмішав ся в людску товпу, де ніхто єго не знав і кождий уважав єго своїм рівним та не ранив єго серця глумливими насьмішками. Він став двигарем в пристани, заробляв на своє удержанє і живив ся вечером сухим хлїбом і фіґами. Так здавши ся на волю судьби, поволи успокоїв ся і єго огірченє минало. На пів голий, осмалений від сонця, оброслий на цїлім тїлї волосєм і з лиця дуже поганий, жив Алексей як невільник з невільниками, в собі замкнений і спокійний та згадував Евболя і єго ради. Він був би й дальше так спокійно жив, колиб єго пристрастність не була кинула єму під ноги нової колоди, на яку він упав і знов на довгий час збив ся з дороги.

Раз ішов він улицями — то був день присьвячений божкови Серапісови і місто було богато прибране — і продавав кіш риб. В дорозї стрітив похід якоїсь богатої дами; похід задержав ся як раз перед домом, в котрого тїни Алексей сидів на камени, і з лектики вийшла панї. Алексей бачив єї лиш коротку хви-

простував процесово-правні запорядженя предсідателя розправи та ухвали трибуналу, аби бодай на будуче впливав на їх запорядженя і ухвали. Розуміє ся, що мушу таке домаганє як найрішучійше відперти. Але маю, мої панове, сумний обовязок, котрий одначе радо сповняю, взяти в оборону судейский стан в Галичині, а головно ті урядові особи, котрі одержали важкий обовязок переведеня процесу і виданя децизиї в карнім поступованю против руских студентів перед нечуваним зогиджуванєм і підозріванєм, які впали тут в палаті. Що ті особи, без огляду на напади, сповнять свій важкий і відвічальний обовязок чесно, безпристрасно і після найлучшого знаня та совісти, се є ожиданєм, котрого сповненя желаю, а про котрого сповненє ні хвилю не сумніваю ся. Ще кілька слів до тих панів ві і внутр сеї палати, котрі мене нині спонукали забрати голос. Є зовсім недозволеним уважати сю палату складовою частиною львівскої судової салї і хотіти звідси полагоджувати інтереси оборони, або те, що звикло так називати ся. Панове шкодите лише справі, про котру думаєте, що їй служите і без сумніву хочете служити, коли замість процесуально-правними способами послугуєте ся способами політичними для здійсненя своїх домагань і найлучших намірів. Наражуєте також на шкоду інтерес обжалуваних, котрим найлучше послужите можливо скорою, в упорядкованих формах переведеною розправою, а наражуєте також на шкоду користне полагодженє кількох вам добре відомих квестий, котрі можуть прилучити ся до дальшого бігу і висліду карного процесу. Про одно, мої панове, не слід вам забувати, для мене нема ніякої пресії, котра була би досить сильна, щоби могла заступити мої переконаня і пониманя, котрі єдино можуть бути міродатними для моеї діяльности і ними також лишать ся.

На вчерашнім засіданю палати послів по промовах кількох бесідників, президент заявив, що буджетову провізорию відсилає до комісиї буджетової.

Палата радила відтак над наглячим внесенєм п. Соколя про відносини в північній Чехії.

Засіданє замкнено, а о реченци слідуючого будуть посли повідомлені письменно.

Новинки.

Львів, 24 марта 1911.

— **Перенесеня.** II. Намістник переніс практиканта концептового Намістництва Юлія Коппенса зі Львова до Велички.

— **Похорон б. п. Павла Житецкого** відбув ся в Киеві дня 20 с. м. при великім здвизі народа, приятелів і знакомих та почитателів покійника, представителів товариств і україньских громадяньских діячів. На домовині були зложені між иншими й вінці зі слідуючими написами: Свому членови фондаторови. — Україньске наукове товариство у Київі" „Своему дійстному членови". — Україньске наукове товариство ім. Шевченка. — Україньске товариство допомоги науці, літературі й умілости. Многозаслуженому дослідникови україньскої мови. — Працьовникові на ниві україньскої науки Павлові Житецькому, — Редакция газети „Рада". — Дорогому, незабутньому Павлу Гнатовичу Житецькому — Від старих товаришів. — Незабутньому ратаєві україньскої ниви П. І. Житецькому. Останньому з перших — Київский україньский клюб. — Крім тих було ще й богато инших вінців. — По заупокійній службі Божій і панахиді рушив похоронний похід з церкви до колегії Павла Галагана. Тут домовину внесено до церкви колегії, де зібрали ся директор, учителі та ученики колегії. Після панахиди промовив директор колегії З. А. Архизович та учитель київского кадетского корпуса, бувш. ученик покійного М. Н. Марковский. По промові А. Н. Яницкого пішов похоронний похід на Байкове кладовище. Тут відправлено литию й спущено домовину з могилу. Над могилою промовили: О. Косачева від київского україньского клюбу, один з студентів від імени україньскої молодіжи київских висших паукових заведень, а послідний говорив проф. Мих. Грушевский від україньских наукових товариств Київа і Львова.

— **Дрібні вісти.** Населенє Угорщини числить після послідної конскрипциї 20,850.0 0 жителів; з того припадає на Хорватию і Славонію 2,619 000. — Придворний і судовий адвокат др. Евген Левицкий отворив адвокатску канцелярию у Відни при ул. 166с (Wien, II. Ibbsstrasse 27). — В Ковні в Росиї померла сими днями якась Варвара Вітоніс проживши 145 літ. До самої смерти держала ся кріпко, мала добрий зір і слух. — Микола Більч із Старого Самбора дав знати львівскій поліциї, що звідтам втекла в широкий сьвіт его жінка. — В аптиці п. Пінелеса відобрала собі житє через отроєнє 16-літна фармацевтка Ф. Кубішівна. — В Берлині арештувала поліция двох взломників з Галичини, якогось Каву і Шовала, котрі добували ся до склепів зі споживковими товарами і забраний там товар продавали галицким робітникам. — З магазину різників Ів. Марека і Ів. Шевчука при ул. Личаківскій ч. 110 вкрадено тамтої ночи 40 шинок, кілька полядвиць і т. ин. загальної вартости 500 К. — В. Кусякови вкрадено в одним з шинків при ул. Городецкій полярес, в котрім було 216 К.

— **Населенє галицких більших міст.** Послідна конскрипция виказала, що найбільше по Львові і Кракові місто в Галичині, Перемишль, має тепер 46.029 душ (без війска); в 1900 числив Перемишль 38.781 душ. По Перемишли слідує Коломия з 38.808 душ (в р. 1900 — 32.328), третє місце займає Дрогобич з 35.865 мешканцями (в р. 1900 стояв на 6. місци). Потім слідують: Тарнів з 35.471 (в 1900 — 29.265), Тернопіль 32.327 (28.691), Станиславів 30.150 (27.013), Стрий 29.025 (25.800), Новий Санч 24.488 (15.149), де прилучено громаду Залубинче, Ряшів 23.894 (12.714) (прилучено дві громади), Подгуже 22.003 (17.673), Ярослав 21.087 (17.696), Самбір 19.919 (17.268), Броди 17.532 (16.473), Бучач 14.240 (11.755), Городок Ягайлоньский 12.926 (11.237), Снятин 12.440 (11.500), Бережани 12.243 (11.641), Сокаль 11.615 (9.608), Золочів 11.461 (10.143), Бохня 10.290 (9.380), Сяник 10.223 (5.761), Яворів 10.204 (9.838), Ясло 10.033 (6.570), Бяла 8.650 і т. д. Стверджено, що в 27 місцевостях число населеня зменшило ся. Найсильнійший видно зріст в Тустановичах, де в протягу 10 літ піднесла ся цифра нагло з 4.334 на 12.075.

— **Убийство цілої родини.** З Коросна доносять: В селі Коростенко низше, під Коросном вели родини Колянків і Зайдлів від довгого часу судовий процес о ґрунт і хату, аж остаточно процес закінчив ся на некорисгь родини Колянків. Розлючені Колянки напали в неділю дня 19. с. м. около 3 год. по полудни на родину Зайдлів і сокирами поубивали всі особи, які під ту пору застали в хаті; погибли так обоє старі Зайдлі і їх синова. Жандармерия арештувала сейчас убийників і відставила їх до суду.

— **Величезна крадіж з вломом.** Із Станиславова доносять: В ночи з дня 20. с. м. доконано в Княгинині великої крадежі з вломом на шкоду Морица Корнштайна, підприемця будови мостів державних. Корнштайн ще тої самої ночи о год. пів до другої по півночи дав знати на поліцию, що перед якою пів годиною не звістні ему люди, витявши шибу, отворили вікно від его помешканя, увійшли до сусідної зі спальнею комнати, замкнули двері від спальні а відтак розбили шафу і забрали з неї 350 кор. готівкою та богато цінних предметів, загальної вартости 3.000 кор. як: 12 срібних ножів, 12 таких же вилок і 12 ложочок, 12 срібних ложок, дамский золотий перстінь з брилянтом, вартости 420 корон і богато инших річий.

Крім того — як каже Корнштайн — злодії спакували ще богато річий, котрі мали забрати з собою, але Корнштайн їх наполохав. Незвичайний шелест і стукіт в помешканю пробудили жінку Корнштайна а она збудила чоловіка, котрий сейчас старав ся увійти до сусідної комнати з бравнінґом в руці. Двері були однак замкнені і Корнштайн старав ся увійти через подвірє. Злодії побачивши, на що заносить ся, полишили споковані річи і пустились втікати. Корнштайн був би гнав за ними, але злодії почали стріляти з револьвера в сторону як до него і він завернув ся.

Дотеперішнє слідство в сій справі виказало, що шиба була із середини витята а не знадвору а характеристичне ще й то, що на снігу не знайдено ніяких слідів від людских ніг, хоч критичної ночи не впав сьвіжий сніг і не засипав їх.

— **Фельдвебель і вояк на варті.** З Будапешту доносять про таку подію: В старій Буді на піонірскій площі стояв в ночи в неділі на понеділок на варті піонір Леметіч. По півночи переходив попри него фельдвебель Петро Рудольф, вертаючи трохи підпитий з жінкою і

лю, однако мало не зімлів від наглої любови до неї: опер голову о мур, бо его серце так сильно забило, а віддих став так скорий і неправильний, немов би напав его величезний страх. Так сидів непорушно і бачив мимо своеї волі богато одіте окруженє, громаду дівчат і невільників, папуги і коти, які несено за панею і коли по якійсь хвили знов прийшов до себе, підняв ся. Хотів ще раз побачити хорошу женщину і то о скілько можна, з близька. Тому станув коло дверий, не зважав на удари, які мали его прогнати і ждав з прочими терпеливо на поворот. Вкінци надійшла. Весела, сияюча молодостию і красою, ступала легко, богато одіта і Алексей з кошем риб на рамени глядів за нею, немов би з'явила ся перед ним жива богиня краси.

Коли похід вже віддалив ся, він в своїм збентеженю забув за ним пійти і стояв дальше і думав, що тепер або ніколи мусить умерти і то безпроволочно, в тій самій хвили.

Двері ще були отверті і він вступив до середини.

— В чиїм я домі і де є той пан, що був би ласкавий купити у мене ті сьвіжі риби?

— Іди до кухні.

— Що то за якийсь паршивий пес, чого ви его впустили?

— То, пане, мурин, що продає риби.

— Гей, ти? Чуєш ти чорний псе, хто тебе кликав? Дивіть ся, він вже у кухаря, пійшов за нюхом. Не впускайте мені кождого, маємо досить риб!

Але в тій самій хвили з'явив ся вже знов вілзливий двигар, прогнаний кухарем штурханцями і впав майже на самого пана.

— Добре тобі так, чого тут хочеш? Хто тебе знає?

— Я бідний двигар і дам тобі ось ті хороші сьвіжі риби, коли мені скажеш, хто була та женщина, що перед хвилею вийшла з твого благословенного дому.

— Коли ти більше нічого не хочеш — возьміть від него рибу і заплатіть — то була Ляіс, перша дама в Атинах. Чиж ти один єї не знаєш?

— А чого она від тебе хотіла? Скажи мені ще лиш то одно, а я все буду з вдячностию тебе згадувати.

— Звідки ти і де ти живеш, що ти й мене не знаєш? Я Демонакс і продаю зьвірята. Хороша Ляіс глядає білого пугача і куни. Як називаєш ся?

— Я? Бітіс, син боднаря Сопатера з Александриї. Я чесний чоловік.

— Я то бачу — сказав гандляр зьвірів Демонакс і приглядав ся уважно з поза своїх очиць Алексеєви — ти мені подобаєш ся. Прийди завтра о тій самій годині сюди, щось тобі скажу. Дайте єму его гроші. Іди Бітіс, а не забудь.

(Дальше буде).

доньскою до дому. Вояк після своєї войскової інструкциї крикнув до него: Halt! Wer da? (Стій! Хто там?). Рудольф не відповів на то, а вояк повторив ще два рази той запит. Коли же Рудольф таки не відповів нічого, вояк змірив ся і стрілив до него, але на щастє куля зробила лиш діру в плащи фельдфебля. Рудольф, котрий тепер отверезів, дав ся пізнати, відвів жінку і доньку до дому і розлючений вернув назад до вартового. Заалярмував зараз цілу варту, казав Леметіча злюзувати, поставив на єго місце иншого вартового, а Леметіча казав привязати до дерева. Відтак наказав вартовому, щоби безусловно стрілив, скоро би Леметіч рушав ся. І дійстно по якімсь часі добачив вартовий, що Леметіч рушає ся, хотячи собі ноги розвязати. Він стрілив і поцілив Леметіча в саму середину грудий. Боячись фельдфебля, не важив ся він зійти з варти і аж зрана застала патруля Леметіча вже непритомного. Єго відставили до войскового шпиталю, де він мабуть вже й помер. Рудольфа арештовано і відставлено відтак до ґарнізонового суду.

Телеґрами.

Відень 24 марта. Цісар і цісарева німецкі з двоїма наймолодшими дітьми в переїзді на Корфу прибули тут нині на одноденний побут. По 10 год. рано поїхав Цісар Франц Йосиф, витаний з одушевленєм численно вібраною на улицях публикою, на дворець північної зелізниці. О год. пів до 11 приїхав поїзд двірский. Оба монархи устиснули ся серденно а німецкий Цісар представив Цісареви Франц Йосифови свого сина похресника австрийского Цісаря кн. Йоахима, котрий поцілував Монарха в руку. Цісар Франц Йосиф всів відтак до ваґона і привитав ся там з Цісаревою і княг. Викториєю а поїзд від'їхав відтак на дворець в Пенцінґ. Звідси поїхали всі повозами до Шенбруну, де гостий дожидали президенти міністрів бар. Бінерт і Кін-Гедерварі та другі достойники. По повитаню пішли гості до своїх апартаментів.

Відень 24 марта. Нині о 10-ій год. перед полуднем зібрала ся комісия буджетова. Спершу розпочала ся дискусия формальна над тим, чи предсідатель мав право умістити на порядку дневнім провізорию буджетову, бо тепер веде ся дискусия над етатом міністерства просьвіти. Ухвалено остаточно 33 голосами против 11 внесене Кукса, щоби приступити до наради над провізориєю.

Петербург 24 марта. Селяни з правиці оголосили отверте письмо, в котрім обжаловують шляхту о то, що зрадила росийску справу народну. Грозять, що вже більше не підуть до думи і зроблять місце Полякам.

Петербург 24 марта. Рада міністерияльна ухвалила покликати вислужених возаків в приамурскім і Усурийскім краю, до стереженя границі від занесення чуми; дальше ухвалила заказ польованя на соболі в Сибіри до 28-го жовтня.

Аґва Пріета (Мехіко) 24 марта. Коло Ля Кольорада відбула ся борба. Згинуло 36 повстанців і 8 людий з войска союзного. Ворохобників вигнано з міста.

Льондон 24 марта. В фабриках машин до шитя Зінґера тут і в Ґлеґо вибух страйк, до котрого приступило 10.000 робітників.

Рух поїздів зелізничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: 2·30, 8·55, 1·15, 1·30, 8·40, 7·27 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, 2·15, 5·40, 10·30.
З Черновець: 12·20, 5·45*), 8·05, 10·21**, 2·05, 5·53, 6·35, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 11·0?
*) Від 19/6 до 11/9 в неділі і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00·
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, 2·00, 5·17, 10·15.
З Підгаєць: 10·54, 9.44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·37.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38*).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: 12·45, 3·55, 6·04, 8·25, 8·40, 2·45, 3·15, 6·55, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, 2·16, 8·10, 11·12, 11·32.
До Черновець: 2·50, 6·10, 9·10, 9·35, 2·23, 10·3?, 2·52*), 5·59**).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35*).
*) До Рави рускої лиш в неділі.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16·

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, 2·31, 8·33, 11·32.
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30*).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·5?*).
*) Лиш в середу і суботу.

Оповіщене.

Подаю сим до відомости всім інтересованим, що від пять (5) літ занимаюсь копанем керниць (студень) з бетоновими рурами. Роботу мою виконую скоро в кождій порі року і для цілковитого вдоволеня властителя керниції.

Піднимаюсь виконати і вставити рури до керниці до 50 метрової глубини. Рівнож обовязуюсь ся направити і викінчити розпочаті а недокінчені і зіпсовані керниці иншими а не фаховими майстрами. Близших пояснень і інформаций на жадане подаю устно і письменно.

Іван Лесюк

господар в Ковалівці, п. п. Яблонів коло Коломиї.

За редакцию відповідає: **Адам Крехoвецкий.**

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада.